[Τοῦ Μαρσὲλ Πρεβὸ]

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

15 Ἰουνίου

....Ἄχ ! Τί μυστήριο ποῦ εἶναι ἡ ζωή... Ποιὸς ἀπὸ μᾶς γνωρίζει τί γίνεται στὴν καρδιά του; Ἤξερα πὼς ἡ ἀνάμνησι τοῦ Πέτρου Ζιβρὺ ἦταν ζωντανὴ μέσα μου καὶ ὅτι δὲν κάνω κακὸ σὲ κανένα ἂν ἐξακολουθῶ ν' ἀγαπῶ τρελλὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη τύψις τῆς ζωῆς μου... Ἀνάμνησις ἀπελπισίας καὶ τρέλλας ποῦ ἐτσάραξε τὸν ὕπνο μου ἐπὶ τόσα χρόνια ! Ὁ Πέτρος !... Καὶ ἔξαφνα ἕνα ἀνέλπιστο γεγονὸς μοῦ ἀποκάλυψε τέλος τὴν ὑποκρισία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Ὁ ἄνδρας μου, μοῦ εἶπε προχτές:

— Ὁ στρατηγὸς Πέτρος Ζιβρὺ θὰ ἔλθῃ σὲ λίγες μέρες νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ στρατό...

Αὐτὴ ἡ φράσις ἄνοιξε τὴν ματωμένη πληγὴ τῆς καρδιᾶς μου. Ὁ Πέτρος ἐδῶ ! Μετὰ δέκα χρόνια. Ἡ καρδιά μου χτυπᾷ τρελλὰ ὅταν τὸ σκέπτωμαι ! Εἶμαι μητέρα καὶ λατρεύω τὰ παιδιά μου. Ἀλλὰ αὐτὸ ποῦ αἰσθάνομαι γιὰ κεῖνον εἶναι ἐντελῶς διαφορετικό... Εἶναι ἡ ἴδια συγκίνησις ποῦ μὲ ἔπνιγε ὅταν συναντοῦσα τὸν Πέτρο κουρασμένο, σκονισμένο, εἰς τὸ δρόμο ἢ ἐπάνω στὸ ἄσπρο ἄλογό του. Ξέρω τὸν πραγματικὸ λόγο αὐτῆς τῆς ταραχῆς, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ τὸν εἰπῶ...

***

Ἐπέρασαν τόσα χρόνια καὶ ἡ καρδιά μου δὲν ἄλλαξε. Εἶναι πάντα ἡ ἴδια... Γιατί ; Ἐντεκα χρόνια τώρα περνῶ τὶς ὧρές μου μὲ τὸν ἴδιο μονότονο τρόπο, ἐδῶ στὴν μικρὴ αὐτὴ ἐπαρχία. Διαβάζω, κεντῶ, ἐργάζομαι ἢ γράφω... Τὴν ἴδια ὥρα ὁ ἄνδρας μου μπαίνει καὶ λέει τὰ ἴδια λόγια. Μὲ φιλεῖ στὸ μέτωπο καὶ μοῦ δείχνει κανένα γράμμα τῶν παιδιῶν μου, ποῦ εἶναι μακρυά. Τὸ ἴδιο δωμάτιο... Δὲν θέλησα νὰ ἀλλάξω τίποτε ἐκεῖ μέσα. Νὰ ἡ πόρτα, ποῦ ἐμπῆκε τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ Πέτρος... Θυμᾶμαι... Ἦταν ὠχρός. Καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε ὅταν ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια :

— Ἤλθα νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω. Φεύγω αὔριο.

Ξαναθυμοῦμαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ τρέμω. Παγώνω !

Ὁ Πέτρος ὕστερα ἔπεσε στὰ πόδια μου... Μοῦ εἶπε λόγια τρυφερότητος καὶ ἀγάπης. Μὲ φίλησε στὰ μαλλιά, στὸ μέτωπο, στὰ μάγουλα... Πῶς θὰ τὸν ξαναΐδω, Θεέ μου !

***

16 Ἰουνίου—βράδυ

...Τὸ παρελθὸν ὀρθώνεται μπροστά μου καὶ μὲ βασανίζει.

Δὲν ἀνθίσταμαι πειά. Σκέπτομαι τὸν Πέτρο διαρκῶς. Τί θὰ γίνῃ ; Ναί, τὸ ὁμολογῶ τώρα στὸν ἑαυτό μου. Δὲν ἔπαυσα νὰ τὸν λατρεύω. Μιὰ φορὰ μόνο μὲ κράτησε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἡ μοῖρα μᾶς ἐχώρισε σκληρά. Ἀπὸ τότε δὲν ἔπαυσα νὰ τὸν ἀγαπῶ. Ἦταν μακρυά, καὶ ἡ σκέψις μου τὸν παρακολουθοῦσε... Ἔμαθα τοὺς θριάμβους του στὴν Ἀσία ! Ἔμαθα τὴν δόξα του. Μόνη μου ἐδῶ, στὴν πληκτικὴν ἀπομόνωσί μου χαιρόμουν κάθε τόσο γιὰ τὶς ἐπιτυχίες του. Σήμερα ρωτῶ τὸν ἑαυτό μου : Γιατὶ δὲν τοῦ ἔγραψα ; Ἄ, ναί, μιὰ φορὰ ἄρχισα ἕνα γράμμα, ποὺ ὕστερα τὸ ἔσχισα... Δὲν τολμοῦσα... Μᾶς εἶχε χωρίσει πειὰ ἡ μοῖρα.., Ἐν τούτοις ἤμουν βεβαία πῶς μ' ἀγαποῦσε ἀκόμη. Ἀπόδειξις εἶναι ὅτι δὲν παντρεύθηκε ! Ὁ ἀγαπημένος μου θὰ μὲ θυμᾶται ἀκόμη.

18 Ἰουνίου

Ἔρχεται αὔριο. Θὰ μείνῃ ἐδῶ δύο ἡμέρες. Τὸ βράδυ θὰ τὸν ἰδῶ εἰς τὴν δεξίωσι τῆς Νομαρχίας. Τώρα ποὺ πλησιάζει ἡ στιγμὴ τῆς συναντήσεώς μας, ἀνησυχῶ. Ὁ Πέτρος μὲ γνώρισε ὅταν ἤμουν εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Τώρα .. ἐγέρασα. Πέρασαν δέκα χρόνια... Βρῆκα μία παλαιὰ φωτογραφία ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Ἔπειτα ἔκανα τὴ σύγκρισι στὸ καθρέφτη. Ντύνομαι καὶ χτενίζομαι ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἡ ἴδια... Τὰ μάτια μου δὲν ἔχουν τὴ λάμψι ποῦ εἶχαν τότε. Δὲν ξέρω ἂν εἶμαι εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς ποῦ θὰ ἰδῶ τὸν Πέτρο.

19 Ἰουνίου

Εἶναι δέκα καὶ φεύγω γιὰ τὴ Νομαρχία. Δὲν τολμῶ νὰ σκεφθῶ τί θὰ συμβῇ. Ἂν ὁ Πέτρος μοῦ ζητοῦσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω, νὰ ζήσω μαζῆ του, ὅπως ἄλλοτε ; Θὰ ἦτο σκάνδαλο τρομερό. Μὰ τί μὲ μέλλει γιὰ τὴ περιφρόνησι τοῦ κόσμου ; Θεέ μου ! Βοήθησέ με !

19 Ἰουνίου—τὴ νύχτα

Μὲ ἔφεραν στὸ σπῆτι λιποθυμισμένη μὲ τὸ ἁμάξι. Ὁ ἄνδρας μου ἦταν πολὺ ἀνήσυχος. Οἱ ὑπηρέτες ξύπνησαν τρομαγμένοι. Ἐπὶ τέλους, μὲ ἄφησαν μόνη. Ἡ ἀγωνία μου δὲν περιγράφεται. Θὰ διηγηθῶ αὐτὸ ποῦ μοῦ συνέβη ἀπόψε.... Τὰ λόγια αὐτὰ θὰ εἶναι ἡ διαθήκη τῆς καρδιᾶς μου. Ἀλλοίμονο! Μόλις ἐμπῆκα στὸ σαλόνι τῆς Νομαρχίας τὸν εἶδα. Τὸν γνώρισα ἀμέσως. Μιλοῦσε μὲ τὸν νομάρχη, καὶ κάποιον στρατιωτικό. Δὲν ἄλλαξε καθόλου ! Εἶναι νέος καὶ κομψὸς ὅπως ἄλλοτε. Μόνο ποῦ ἄσπρισαν τὰ μαλλιά του. Ἔννοιωσα τὸν πόθο νὰ τρέξω κοντά του, νὰ τὸν ἀγκαλιάσω, νὰ τὸν φιλήσω καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ : «Ἐγὼ εἶμαι ! Σ' ἀγαπῶ! Δὲν μὲ γνωρίζεις ; Ἦταν ὅμως τόσος κόσμος ! Ἐπῆγα καὶ κάθησα μὲ μία φίλη μου καὶ τὸν παρακολουθοῦσα. Χαιρετοῦσε μὲ ἀδιαφορία, ἀλλὰ καὶ μὲ εὐγένεια. Ἔξαφνα τὰ μάτια του σταμάτησαν ἐπάνω μου. Μὲ ἐκύτταξε ἀφηρημένος καὶ ἔξακολούθησε τὴν συνομιλία του. Ὑπέφερα ἀληθινὸ μαρτύριο... Ἐπέρασε μιὰ ὥρα. Κατώρθωσα νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὴν ταράτσα. Μιλοῦσε μὲ τὴν κυρία Ντιγιᾶ... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴ συνομιλία...

—Ἐμένατε ἐδῶ καὶ ἄλλοτε, στρατηγέ ; τὸν ρώτησε ἡ κ. Ντιγιᾶ.

—Ναί, ἀπήντησε ὁ Πέτρος. Ἐπέρασα πολὺ ὡραῖα στὴν πόλι σας... Δὲν ἔπληξα οὔτε μιὰ στιγμή.

—Ὤ, ἡ φήμη σας ὡς Δὸν Ζουὰν εἶναι γνωστή. Ἀλήθεια, στρατηγέ. πέστε μου τὰ ὀνόματα τῶν κυριῶν ποῦ ἐγνωρίσατε. Εἶμαι πολὺ διακριτικὴ καὶ δὲν θὰ εἰπῶ τὰ μυστικά σας...

—Δὲν θὰ μὲ πιστέψετε, ἀπήντησε γελαστὸς ὁ Πέτρος. Δὲν συνήντησα ἐδῶ ἀπόψε καμμία ἀπὸ τὶς ταλανὲς μου γνωριμίες. Καὶ ὅμως ἐκύτταξα καλὰ ὅλες τὶς κυρίες στὴν αἴθουσα. Δὲν γνώρισα καμμιά.

—Δὲν θυμᾶστε οὔτε ἕνα ὄνομα ;

Ὁ Πέτρος συλλογίσθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε :

—Κανένα. Ἄλλως τε, κυρία μου, δὲν εἶχα ἐρωτευθῇ ποτὲ μὲ τὰ σωστά μου στὴ πόλι σας. Ξέρετε, δὲν πιστεύω καὶ τόσο στὸν ἔρωτα...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐλιποθύμησα. Γιατὶ εἶμαι ζωντανὴ ἀκόμη ! Γιατὶ δὲν μὲ σκοτώνουν ;

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Ο ΣΤΕΦ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ ΚΑΙ Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ὁ ἀείμνηστος Στέφανος Δραγούμης διωρίσθη κατὰ πρῶτον πρωτοδίκης στὰς Πάτρας. Στὴν ἴδια πόλι ὑπηρετοῦσεν ὡς ἀνώτερος διοικητικὸς ὑπάλληλος καὶ ὁ Μπαρὴτς, ὁ ὁποῖος εἶχε μίαν καὶ μόνην κόρην, τὴν Κασσιανήν, ἐκτάκτου κιλλονῆς, καὶ ἕνα υἱόν, τὸν Δημήτριον, ὅστις ἀπεβίωσε πρὸ ἐτῶν, ὑπηρετῶν εἰς τὰ Δημόσια Ἔργα. Ἡ Κασσιανὴ ἦτο, ὅπως γράφομεν, θαῦμα ἐμμορφιᾶς καὶ δροσερότητας. Ὁ Στ. Δραγούμης ἐσχετίσθη μὲ τὴν οἰκογένειάν της καὶ ἠγάπησε τὴν κόρην. Τῆς προσέφερε δὲ τότε, διαρκοῦντος τοῦ εἰδυλλίου, μίαν μαρμαρίνην πλάκα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν χαραγμένοι οἱ κάτωθι στίχοι του, ἀποτελοῦντες ἐν ἀκροστιχίδι τὸ ὄνομά της :

Κ—άλλος, φρόνησιν καὶ χάριν ὡς ἡ Θέμις τὸ ἀπήτει
Α—ἱ τρεῖς χάριτες αἱ μοῦσαι καὶ ἡ θεία Ἀφροδίτη
Σ—οὶ ἐδώρησαν ὡς δῶρον—ἄδολος καρδία πᾶσα
Σ—οῦ θηρεύει τὴν φιλίαν—εἰς τὴν γῆν μας καταβᾶσα
Ι—ατρεύεις, ἂν θελήσῃς, πᾶσαν θλῖψιν πάντα πόνον
Α—νατρέπεις δ' ἢ ἐγείρεις μ' ἓν σου βλέμμα πάντα θρόνον
Ν—ύξιν εἰς τοὺς πάντας δίδει νὰ θαυ[μάζωσι τὸν κτίστην
Η—πολλή σου εὐφυΐα—ὄντως σ' ἔ[πλασεν ἄριστην

Στέφανος Δραγούμης

Ἡ περικαλὴς αὕτη κόρη, ἡ γλυκυτάτη Κασσιανή, ἀπεβίωσε πρὸ δύο ἐτῶν ἐν Πόρῳ, εἰς μεγάλην ἡλικίαν. Ὁ ἐν Πόρῳ φαρμακοποιὸς κ. Φερδ. Καμπιώτης, μεθ' οὗ συνεδέετο ἡ Κασσιανή, ἐζήτησε μετὰ τὸν θάνατόν της. νὰ εὕρῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, τὴν περίφημον μαρμαρίνην πλάκα μὲ τὴν ἀκροστιχίδα τοῦ Δραγούμη. Ἡ Κασσιανὴ τοῦ εἶχεν ὁμιλήσει περὶ αὐτῆς καὶ τοῦ εἰδυλλίου της ὅταν ἔζη. Δὲν τὴν εὗρεν ὅμως, παρὰ τὰς ἐρεύνας του, διότι, ἐλλείψει κληρονόμων, τὰ ἐπιπλα τῆς Κασσιανῆς διηρπάγησαν ὑπὸ τῶν γειτόνων.